Ніколи мені незабутній Мирний Друже
Др. М. Клименко

Справи які Ви згадуєте в листі з 18.11.1982. все на думці, на жаль обставини, недали мені в повні їх здійснити, щоби мати радість, треба сподівати
Слава Ісусу Христу!

Як рішаємося на виїзд в Україну, були перебої нам, подорожуючи сторони, все вкінці зайнялися тими справами, що трох місяців ми мали все готове, тобто віза до Словаччини, Польщі і України.

Виїхали нас четверо я, моя дружина Катерина, наш найстарший син Мирон і його дружина Марія і їхали з відпустою до Франкфурту Нейрнка. Тоді вже на нас рекомендовано ми залишили сами в нашому одинокому, тоді на митовиці ми полагодили справи фінансові і Оксеровці яку нам треба було в дорогу. Авто марки Рекорд 205 cpo

Їхали ми в сторону Мінхену, були вже досить пізно і ми рішилися заночувати перед Мінхеном. Заночували ми в Ingolstadt 30 Мая 1982.

Після двох днів в Мінхені поїхали до Відня 6.06.83 їдемо на Словаччину, дорогою на границі перевірили нас недуже строго, питали що маємо подивилися воду, вилізу і покоротці зодержали їхали далі, дорога вузька і крутий обмежує гори, подорожі оборені дерева а головно вишні і черешні. Перїхали місто Братислава і їдемо в сторону міста Калиніні, тоді шукали місця ночувати Motel Hotel Slovan. Хазяїн готелю нас досить віжливо прийняв, а тим більше як розмові на вечері довідалися що ми з України з Канади. Дуже багато ми зовважили грузьких людей, коли в поїзді їхали по лінії до Москві, а родині жінки московських урядників

Називаються добробутом ратейних дерев, тут як Колись німецькі бовдитерії. Тяжко Німці поводяться вкевнено ві рібе знають і голосно говорять по російські, мають вже за дерло російську расу можна повиглядї і поведінку добре вкізнати. Але перша Колка в бінї мені застрягла подивка на мене. Прихильність до нас хору підкреслити одним фактом. Коли в ресторані ми заїзжали двох молодих Мулрин Тонків они для нас Гожові були зробити все, завіжкеми в листі Комісиї були порозвішувані Афіші формату 24" X 30". Народний фестіваль, на ньому було зображено в кроїї кола в народних стрях дівчата танцюють аркана бувше дуже вид Українськи, мій син дуже хотів мені Афіша мати, де ми не питали ніхто недовів нам відповіді де можна его дістати, посилали від Фірма до Київ, як не є там і зівсім інший. Ці два тонки хотіли нам его вкрасти, аби нам Прилюк присмуднитись. Такі рарі нам триходілось пресиватти кілька разів, як ми старались дістати дерунови поліхарії.

7.06.83 ~~відїжджаємо~~ в старому Львові, через границя в Пок, на границі рух досить спокійний зорлека затримують нас озорені пограничники Кидмо в Авті, ходять обсирвують приглядаються Ми всі рішились бути дуже спокійними, ходимо розмовляємо Чеси своєю виартуємо в одежи Куо Коли нас нікого недієтьсе, ніхто нам нікого не каже ні нетитає, може хів годин пройшло підходить до нас один пограничник і забирає

наші Канадійські імпорта і коли нам дали
рідко бути любе годину, дивлячись що
були перед нами відійшли і ці що підійшли
трійкам відійшли, ми лише рами, рисаєм
дивлячись, (дуже робили це спокійно) одинходить
по одну другий заглядає в кутерку вміста
всього їх тобто, а ми як напокуті дощо.
временні приходить жінка і каже нехай ми
забирали всі свої речі і нехай до будинку
яка там будуть контролювати.
одягнулися вийшли і дивлячися як ми не
будемо робити, як ми все перенесли з автобу
до будинку, они забрали автобус і відійшли з ним
на контроль, зайшли автом на пункт, ему
де їх трох людей зверху а трох знизу
перегляули автобус, що викидали сідженя
і все що було навіть прикріплене всередині
були витягли що розбрали нерівнину і всі
колеса викидали.

Ми за цей час в будинку мусимо вислухати
від усього що можемо, вислухаємо малі
декларації, ця декларація слушить для них
як орієнтація нашої подорожі.

Скільки громадян маємо і які Канадійські ми
Американські Німецькі а бороні розповідати
не їх роботі, скільки готівкою скільки речами
все зокрема, скільки годинників, перстенів
та інших вартісних речей, говорять до нас
різно але найбільше по російськи, ми стало
говорили по українськи, невживаючи перед ними
слова російські зовсім. Після задекларовання

всіх вартостей, ідемо переглядати наші валізки і торби які покідаємо, зодягу ми мали досить напаковано гарних нових речей хутяні сведри, літами, навіть до того більше як нам повинно мати, ними речами они досить захоплені і виявляють задоволення, невтомлюють нас знірим але в одні валізці я поклав дві більшого розміру Евангелії, зовсім нехотів, коли они їх знайшли звернулися до мене чому я не везу, я їм потлумачив що це дарунок для моєї сестрінки, від малого сина, де на першій сторінці було підписано рідне благословенство дарує сестрінці Олені о. Роман.

Питає мене чи я маю їх не більше, відповідаю ні, перешукують дальше і більше нічого не знаходять. перегнувши досконо всі речі, приходить до мене, мабуть відповідальна за контролю яку покликали. Дістаю книжка вдивільному говорить мені що з цих книжок нельзя права залишити там де я їх везу, бере мою декларацію і спротивного боку записує назву і номера сторінок прибиває червону етикетку і дає мені їх назад. повторяючи ні самі слова невільно залишити на тому контролі закінчується і дозволяють нам вносити наші речі до авта, але треба кінцем монтувати до купи. Нічого в нас не взяли нічого в нас не вилишили, тому що ми були добре самі відгородженими майже всі вилими нам на від'їзд. Таке враження що нам дуже зрівноважена поводінка їх задоволена, рівносильно з вітлями.

Вирушили ми в сторону Львова через

Наші зелені Карпати, їдучи ми скорійше мусіли, що вони приїхали до Львова, Нашого вимріяного міста, дорога через Карпати страшна порозбивана крута вузька покопана різними ровами, а тим більше рух тяжких трактів одні вони йдуть а другі в другий, побільші ревуть порожні їдуть і обминути годі. Як різнійше в одвідує що ці трохи сами незнають куди їдуть. Крутять їм відробити труднощі. Вдорозі задержались ми в одному придорожному ресторані. Місцевості назви нетямлюся, столовні їзорно мене дорогою хотіли відсвіжитись мусів тепле зїсти ми випили, можна було зауважити більше скупчення людей. Німецке авто звернуло увагу на тих що там крутились, підійшли оглядати, тим більше що ми на авті мали наліпені а один повівов Канадійські прапори. Було це коло год. 3 по полудні, коли ми зайшли до ресторану. Опитали ці німці куди ми їдемо, як сказав вже вище вище, ми їхали по дуже крутих горах - вниз, наїздили коли дуже - і підйоми пити, вулиці і дійшли на вершина будемо одним тепла і нема смаку. Чотири ми пили до вечерки, але в будемо нагрі. Треба було їхати, як то кажуть за Отсюду, як ми вже мали ехах нас обернув як ми на нас подивились, як ці німці дивились, що це за одежнуть.

Приїхали до Львова зустрів нас Кількаро великих людей, вони стали нас просити щоби ми щось відпочили в ресторані на Сахарова. Кажуть ми чи Німці, Скажіть Хрещатик їх сама більше кращі ще, але ми знали Німецькі закони

[illegible] через [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] все [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [

Перший раз мало залишилось страшно, бо тримав в обіймах тату неодружений, але мусять усі зберігати, які мало паспорти мають бо їстоти Ніхто, а ті мало немають, мусять їхати до дому, нею так близько і нею так легко, треба брати такси, а ні ночувати на вокзалі, тобто на столі, на лавці або на підлозі.

На другий день їдемо на село до рідного села Переволочне 60 кілометрів від Львова, там жде мене Мама, трійнята двох молодих мущин, пізніше довідуюсь що це мій тітині чоловіки, з моєї родини. Аким було дружно нас завести на село і там замешкати, а хто інший відвезе, досить старим трактом, стиснений вагон кіньми, взяли з собою наші дружки і їдемо, цілий тиждень возили нас повністю умиваючи щоби затерти слідкуючих ворожих, досить переживали і дервовалися, щоби їх хтось не спостерігав. Стрінув я Маму, був в війні коли стрінув сестру брата Ганну і дальшу родину, в перший раз після не хотіли відвідати мою рідну.

Тато аким не міг знести приходу большевиків, дістав розрив серця в перших днях їх приходу, то друзі які були там похоронили (тут в сто описати гаї)

Село Переволочне було провідним селом на окраїні, тому і був рейд О.У.Н а був звязковим при проводі, тому знов добре оглянули села. Сегодні це село Переволочне стало, тільки залишки, та старі люди, які ще доживають віку, один є досить прозорий бо

молоді пішли до міст. Від двойох брата довідо-
ю мої брат, котрі залишились живими, зі сели-
пішли, і так один з мойого знайо, живе у Львові
а тов Прокопенко, добре мів за москуватись
а Єго невмірів, були такі що знали що я є, але
боялись прийти на стрічу, бо які мають
добрі погоди, уникають стрічу з чужоземцями
Мого приятеля син Кіндрат мегорку Механіка-
інженера, підійшов до нас на улиці, а до мешка-
ння незалишив. В моєї сестри в хаті зібрались
ли на принятя, був голова колгоспу, голова
сільради, голова заготовщик, які мене знали,
потрясли зрештоми, були ще молоді що Пого-
за моїх років, звичайно бідняки, добре попивали
сильно співали, правда ще були більше
знайомих з мойого віку, забули і портра
знайомий вилив рарку і пісня співати пісня
ВК з Березани до Кадри, сіровіки монгоро-
сказали єму які неспівати, ну і я замовк.
Пізно вечером вертались до Львова, спинили нас
К.Г.Б. але який що нас віз полагодив без
клопоту вернули мусимо до мешкання, я
вдень ще дуже тяжкий, ледво ішов, кажуть мож
загулявся, кажу загулявся.
На другий день рано 8 год є телефон, просят
мене зайти до канцелярії, коли я зайшов, то
кажуть мені, що хтось хоче говорити зі мною
і мовби я був в третій год. пообіді, тут в їх
канцелярії, того дня я вже нікуди невіходив
родині нічого не кажу нехочу їм нестроюнувати
дна, прийшло до мене кілька знайомих, а голова

прийшов мій один друг вірний друг з Кіцнської школи, який не живе вже, а живе в Шестерку Олесь Колр Ожиндова, З ним я домовився, що як буду їхати на Київ, Автостраддю Львів-Київ то поїзд, мабуть потяг буду їхати і так було. Зайшов до мене у Львові один який зайшов після Районового О.У.Н, сказав будьмо Авторитет Нашого села, до Кімнати не заходив, ми ходили погулять, в розмові він розповів Нашому разговорі, які его найбільше болів і ми все вдостоверили, також доклали я Єму рассказів, що і як страшно мовилося, про святкування 50 ліття голоду на Україні; Він сказав що як ми там нас робимо демонструємо вимагаємо, то для них тут є кращі, багато новостей слухають через радіо Вільна Европа, навіть про святкування голоду вже знали. Прийшли 3, годині де я мушу зайтись в Канцелярії, розказав я свої обрахунки і казку що ми їдем відвідать, взяв я випив дві пігулки на успокоєння нервів і пішли до Канцелярії, ця людина вже на нас чекала секретарка сказала що все ми і він попросив іти за ним, пішли ми разом на перший поверх нашого самого будинку де перебувають туристи, тілько стрічної сторони відрили двері і увійшли до кімнати, він увійшов за нами і замкнув двері на ключ зсередини та попросив нас сісти за круглим столом, представив себе сказав Ігор і прізвище, називався Ігор приблизно 35 років, говорив по українські питав нас чим ми є як нам подобається, я єму сказав що були за Німець в К. Z. Увійшов і показав нумер на руці він мало тим полякався, стояв питати пробачення

в Канаді ми є знаю про Армію Визволення України?
Ми знаю особисто Павлюка і ми беру участь в С.К.В.У.
Ми ходимо на імрези Культурну вечірню тобто Концерти
і ми знаю про тих що демонструють їх виступи в Кана
Ми вірю що був голод на Україні? а найбільше про
Українську мову, ми наші діти говорять по Українськ
і ми дбаємо вивчає Українську мову головно молоді
Я зорієнтувався що він є дуже поінформований
відносно нашої родини, знав що один мій син є жені
що наші діти говорять по Українськ і що покінчи
вищу освіту, знав що один наш син є в Америц
ходить до школи і що один ходив в Римі, тут
власне що закінчив, як студент в Римі. Я пізнав
що він дуже зорієнтований і Казну Теологію і
він більше нежеть нірож, де вивчали Українську
мову. Я єму сказав що в Канаді є Організація К.У.
Комітет Українців Канади створений Канадійсько
урядом, на наші вимоги він старається задовольнит
наші потребы і разе в провінції Альберта вивчан
Українська мову в державних школах з кредитом
Української мови, він могуть і це знав, але дуже
зарвовано підкреслював, питав ми ще і в інших про
вінціях також? Я відповів що Я незнаю, старовся Я
Ми найменше знати, а він хотів розвинути нашу
мову, погляди то на мене то на дружину.
Що Я думаю про нашу розмову і ми Я мою
проти того?, тривала зно 2 з половиною години
Нас трьох, випускаючи вибачався що замкнув
двері, казе они відскакують, а він нехотів щоби
нас хто підглядав і перешкодив в нашій розмов
Запитав ми Я був на сеї і ми хору поїхати Я —

отверто сказов мено ні недумало їхати бо вся родина приїхала до Львова мене зустрінути, навіть сказов, як Ігору то він мене повезе.

Цею розмовою я був досить перемучений на нас ждало досить знайомих на дворі, незнаомі дійсно знаміє. На другий день ми поїхали до Києва. Подорозі я шукали до Олеська, були на замку та бачили цю святіть Хрест на підемські гори, Маркіяна Шашкевича.

Дальшої нашої дороги, коло Бродів ждали нас мої кревни на автостраді, де ми вмовились ждали они довго але дождались, в місцевості Верби заїхали ми до ресторану, там було все приготоване для нас їсти і пити, там ми довго посиділи і здорово посьміялись в своїх дотепах і оповіданнях, а сам завідуючий магазин розподілу товарів по склепам (все забув) розказ зубов, як приїхов Ігорьов до влади, зараз вся охорона поліція мілїція К.С.Б отримали підвимку платень, в Бродах до одного магазину товарів в норі вілзи зводії, зробували все ми було і залишили замку. Ігорьов дав нам платню, а ми дали нам роботу до ремонта у Львові. До Рівного було вже недалеко то ми і не спішились, але на вечір заїхали, там ми мали замовлений ніч. Як ми приїхали то сказали нам що они вже на нас чекають. Місто Рівне зробило на нас мале враження, саме в цей час відбувались іскурсії Шкільної організації перед закінченням шкільного року, всі написи всі лозунги були в Українські мові, тоді коли всі приїзджані села

Назви, змінено порсійськи.

Походили ми помаленьку, а не другий день поїхали в сторону на Київ, перед Житомиром розходяться дороги, одна йде Житомир а друга обходить і ми поїхали Житомир лишили зовсім-одну росу якого нам треба було, правди-ло наша дорога була визначена обїздом, Навмисне Автостроєдо на кожному розгорі є будка з знаком ГАЇ і він стоїть озброєний автоматом, Тоді ми один раз приїхали зі Львова на село, приблизно 20 кілометрів від Львова на розгороду стрінуе нас автоматом, а ще були такі і попросту силою сідає в наше авто та наказує его вести, бо він спитав одно авто і оно єму кестинулось він мусить его дігнати Незважаючи росу навіть погрожувати Кто ми, які їдемо неокрієнтовно нелігально на село, тільки одно слово наклиняй, водій Авто налякався і ми, всі мовчемо, їдем що сила, догнаємо ще авто, автоматом минувши ще авто каже ставай поперек дороги, він вискакує з наганом в руках і скинає ще авто, мидемо далі спокійно віддихнувши від цего страху.

В дорозі на Київ гарно їхати по обох боках дороги минаємо села хати а рівнож колосєзи з водою, дивимось коло стурт сидять свої дівчі, стали ми питати водія щі порозмовляти, хто ми звідки якаві знати, знаєте по нашому говорити, ми є українці з Канади, підходить мущина і вже здалека, скажіть свойи що ми вільни нехо-

Дємо, Америка хоче війни, а ми ні, совєтський союз хоче миру. Кажемо до них що власне Канада і Америка війни не хоче, мушить Канада а Рейган хоче нападати на Совєтський союз. Щоби непокоїти всякий клопіт відїздаємо допоїзда, їдьте здоров.

Заїзджаємо щасливо до Києва, мали ми замовити в готель Дніпро місця немає, спроваджують нас до готелю Русь, це велика будівля, де великами спорядженнями Осіпенко, все перевірено порядку, дістали ми кімнати, щоби оглядати Київ. Звичайно міняють місця щоби порвати звязки які ~~хто~~ має, мов приїхати до мене мій Козин Др. Андрусяк Евген, який є головою місцевого в думах відрвав від мене телеграму однак я єго нестрінув, що мусів відїхати.

На другий день раненько тікуємо йти до Печерської Лаври, заїзджаємо коло год. 10 рано вже людей повно, купуємо квитки вступу і всі їхні оглядини, заходимо вкрите місце на виді великий портрет Брежнєва і єго слова часто до народу і так покинеться історія Печерської Лаври всюди долінує російська мова і народ. Це друге колька мене вдарила лішнє в одно місце, а всюди ребра золоті діяманти комунізм КНЯЗІВ, всіх марі дорогоцінності. Зайшли в одну кімнату поки оглядати, стало світло гаснути через пару хвилин знову було світло, вийшли ми подвір'я вже більше неповерхів оглядати, та навіть зовсім

неповертався, пішов в маленький парк де були лавки рів, а відтак ліг на лавці, бо голова мені трєска боліла з нервів. Я хотів вже зовсім відійти але син хотівше більше переконатися за ту всю брехню, і переконався в кількох місцях. На вечерю син і жінкою пішли на спеціяльну вечеру міцера на різі Дніпрі там ресторан вечерувмки оповіщав, що навіть їсти нелі заплатити, бо цей пан не розумів, чисто російска син по українськи говорить добре.

Ми зі жінкою пішли на вечерю в готель де ми перебували Русь, в готелі великий рух є досить туристів, великі салі є там повно людей, музика грає українські мельодії, курили танцюють інші люди танцюють, а їх спеціяльні такпористи агенти все одні і ті саме роблять рух заставляють пуйлку, можна купити чарку пиво за гривню але за сорок, і так є що кожному кроці дрєчаться щоб дати хуху вруку, а то більше непримоде. Казали мені у Львові, що таку роботу як в реставрані кельнера треба купити приблизно від трох до пять тисяч рублів.

Мали ми у Львові такий випадок, о год. 10, в вечір мій син зі жінкою хотіли зайти до реставрану двері були закриті а дверник стояв коло них. На дверях був напис що отворено до год. 11 30 в вечір. Коли Мирон хотів зайти дверник каже що вже за пізно, Мирон показує на двері і де є близнарем годині він таки непускає і хотів випихати его на двір, почалось сварка, цей вперся іти а цей непускає, Мирон зі злости пхнув ему в ОКі

і відійшов, прийшов до дому і розповідає, Кажуть може мене арештують, були б мої знайомі які ще були оповідання, і кажуть вром строва, треба дати хуку руску, взяв "Пирон" громі руці вішов під двері помахов рукам і легенько зайшов до кередини, і так на кожнім кроці „левейтори" звести на другий поверх треба дати, бо інакше „левейтор" вінда не робить.

Н. Первна відїздаємо до Львова. З Києва рикаємо ще до обіду на мого Кузина, Нема мусимо їхати 12 год. відова пора, мусимо бути у Львові, бо на 15 того мусимо переїхати границю до Польщі, з огляду не ще мо візи Кобуми добр тарболенні, тратимо один день в Києв, а так ще хотілось подивитись.

З огляду на пізний виїзд з Києва, мусимо скоро їхати, як самі знаєте, що дорога до Львова з Києва вузька, хотяй руху великого нема, а тим більше, що маємо мали посїдення через села і містечка, а вболі і дітьки по обох боках на шнурочку пасуть Коров, швидкість їзди заборонена, тому нас 2 рази затримали за скорість їзди, один раз ми зграли американців, тобто нерозуміємо тільки по анґлійски, за помиорти непитов і повірив тайтуєтик, другий вже зробив інакше, спитав, мусіли стати Вамільдрувов Хто він ранґа ім'я, а тоді паспорти закрутив я більшим спокій, як він сказав дати декларацію, я подав кусок паперу де було по-анґлійськи виписано наш розклад їзди він мусе

Крутив Козов дати їжі, але я Козов що немою по англійськи читати він незнов, то і вкінци прийняв і мені, на тому папері вписав параграф немої кари одноденний рік і підписався, на грошах як виходяться це все треба вирівняти, Канадійськи долярами, але тому що мені кусок паперу вже їм був непотрібний і я его викинув подер на куски і позбувся кари.

До Львова приїхали вже пізно о 9 годині вечір, родина і приятелі вже розійшлись, бо вважали що ми вже не приїдемо, після полагодження всіх формальностей вже було пізно девяти але на ранок на год. 7 рано я умовився зі своєю колишньою міською подругою піти на Лемнтар могилу Івасюка, як домовились так і она прийшла, однак на Лемнтар ми не пішли з тої причини як она сказала, що там діються страшні речі, потворні вчинки і ні вчинки як є тому людей нападають на людей здирають з них все лохкрутьки навіть вбивають, щоби людей залякати і там нікуди Львівців і не пішли від могилки. Одна мені знимку Івасюка яку я і привіз до Канади.

(Буду скорочуватись)

На 15 червня виїхали до больниці лишати сторенку Таму і всю родину нелегко, що мені прийшлось, що я витримав ось тут знову опізнилось, а найголовніше що мої Вірії моє одна рідка зі Зелорева взяла подивитися, кожний день була в мене а вчей день на від'їзд її нема, без них

Тобі вертати я не можу, але мушу
Хотяй Оленка добре знає як справа
стоїть, ну вибула Оленка 25 років на
Сибірі вернула вже свої старости, бо дитині
вже незадітна
Нема Оленки нема і Тобі, мусим їхати
Кажуть мені що нас дати невипустять на
границі доки тих документів незнайдуть.
Поїхали до границі з горем і журбою
в дорозі я раду придумати як говорити
родині не мене вже рому я дав, трудно.
називається, Оленка член О.У.Н. один брат був в легіон
другий загинув в бойові на сусідньому селі, родину знищили
звіли, кажуть її вже більше нетреба і вона робітка
на все. Їдемо і говорити нелегко, мусимо спішити
до границі. Виїздити з Совєтського Союзу треба добре
настоїти в черзі, їдемо в сторону Перемишля, місце
називається Мостиська процедура та сама
що і приїзд тривая майже три години часу, одак
одного не можу забути, людина одинаведцять років
45-50 спокійного складу мущина підходив кілька
разів до нас до нашого Отця, слухав як ми говорили
по українськи, ставав зняли брозиву по українськи
подивому раз, а пішов до Шиваньки, вертаюсь назад
підходить до мене цей пограничник і каже мені,
принесіть всі свої речі до середини і я буду все
контролювати, як ми не все принесли з Отця було
всего досить, і наших двох моїх партнерів ставили
на ремі, відрізнив одну валізку і попросив дати
єму наші декларації, взяв мою декларацію обгорнув
перевернув на другий бік, де було зазначено залізні

Білій тільки глянув повернув назад на другий бік і поклав на столі. Закрить вже все вперед, і так скінчилась історія з поляками, залишились на Україні. Нарешті Бог дихнув на нього рятуючи нас від клопоту.

Оглядаючи наші покупки один за другим все жодне неомишує, спокійно, непереходив, раз від разу де вона звертав увагу все по українські, маєте гарні речі. Ви любите їх що було перевазно різьба, та вишивки, звернув увагу на двох портретів Шевченка і Франка різьблені величини 16"X 20" точно однакові, казав дуже гарна річ, обернув на другий бік, там був напис. Дарую своєму другові шкільної лавки після 40 років зустрічі. Іванові - Марії і дата, це є дата сина Василя Рудка студента з Берліну, колишнього Мельників як що Ви Др. Микола з ним стрілились він десь є в Америці. Дальше вся контроля перелічила. Спокійно поглянув на знімки і мов їх кілька між ними і була знімка Івасюка, на всі недивився перекинув, було вже досить батьків гарівки. Казав дуже маєте дорогі гарівки, було коло 12 батьків, питаю его візьмете свої батьки, Казав ні дякую, так закінчила коли перестав і казав забирати до Дівта, яке недавно контролювали.

Підчас перегляду питав нас про наші діти і ми всі знають українську мову, дивився на нас. Мене сподобало навіть тоді як оглядав покупки то більше говорив з нами ніж дивився на покупки. Я зрозумів що він хотів сказати нам, що він українець. Не бійтесь, хай господь его тримає в своїй опіці. Що білій лишився

На Україні є тим дуже зацікавлений.

200 метрів від одної границі совєтської до польської знову треба стояти, в час коли був польським Попа і була досить строга контроля переїздових, питали й йду обрити Попу, ми сказали що ні, тоді нас пустили.

Нарешті 2 дні в Польщі були в Кракові і в Львові зробив пару знімок з Львову. Там я довго бути немог. Поляк одміністратор сильно мене подервував, я з трудом неодвіся ему відповісти, сказав мені що Український Націоналіст. На Волині мордували людей. Я єму зараз відповів що як мордували Укр. Націоналісти то мордували Польські Націоналісти Українців і люди других. Він замовкі хотів пізніше бути добрим.

Львів є в такому стані як був Дахов, на Україні там гинули нірого невідомо, тільки Жиди Поляки і Руські, вони справді повні політ-вязні мрох зробити. Польщі є сильний Польський шовінізм, я Єго особливо стрічав, тіков я звітав ся найскорше, бо вже мене незамордували

З Польщі поїхали на Чехословакию Берно, Прага в Берно мали знакомих мали нагоду добре оглянути Чехи живуть не зле все є, можна купити поскелно.

Побували в Мінхені, хотів я стрінути Камінського але Єго не було в дома. Вернули до дому зобрав стоїть мені не все перед очима, я головно Нам Україна яка є Намісцінима під Кожним оглядом

Кінець на тому незнаю Др. Кимимин як Вторсь знайомільно сой роду, напишіть як мене зовсім Ва. буде невимовно, Остаюсь з пошаною